

Isa en David

*Een schoolvoorbeeld van liefde
op het eerste gezicht*

Isa en David

*Een schoolvoorbeeld van liefde
op het eerste gezicht*

Godelieve Boselie

Dankwoord

Bij de eerste druk van mijn boek heb ik geen dankwoord geschreven, omdat ik het gevoel had dat ik daarmee te 'professioneel' wilde overkomen. Inmiddels besef ik dat dank nooit misplaatst kan zijn, dus zal ik het bij deze derde uitgave van het boek goedmaken.

Tijdens het schrijven van mijn originele verhaal heeft Laurent Laugs, mijn toenmalig docent Nederlands, mij begeleidt. Hij was degene die me op het hart drukte om het boek nog tijdens de zomervakantie af te schrijven, omdat hij wist dat ik onherroepelijk zou veranderen als ik eenmaal studeerde en dat dit zijn weerslag zou hebben op het verhaal. Ook tijdens die zomervakantie heeft hij per mail meegelezen en nog tips gegeven. Ik wil hem graag bedanken voor de steun die er mede voor heeft gezorgd dat ik dit boek ooit heb uitgegeven en dat ik vol goede moed begon aan een tweede verhaal. Ook dit tweede verhaal heeft hij in zijn geheel gelezen en becommentarieerd, waarbij hij me stimuleerde om het manuscript naar uitgevers te sturen.

Afgelopen jaar wilde ik graag het boek een laatste keer verbeteren en opnieuw uitgeven, met het plan om er daarna nooit meer aan te komen. Ik vroeg een familievriend om het te doen, maar deze verwees mij door naar een vriend van hem, ook docent Nederlands geweest en met ervaring in het corrigeren van verhalen. Harry Palmen heeft het hele boek kritisch doorgelezen en van gedetailleerde commentaren en suggesties voorzien, wat het herschrijven voor mij een stuk gemakkelijker en oneindig veel effectiever heeft gemaakt. Graag wil ik ook hem bedanken voor al het werk dat hij voor mij heeft verzet.

Dan waren er natuurlijk nog mijn familie en vrienden, die me allemaal hebben gesteund en waarvan ook een heel aantal mijn manuscript hebben doorgelezen. Een aantal van hen zullen kenmerken van zichzelf in mijn boek zijn tegengekomen. Ook de locatie van mijn boek zal voor velen herkenbaar zijn geweest.

Ten slotte nog een laatste bedankje, namelijk aan de klasgenoot die (zonder het te weten) de inspiratie vormde waarop David is gebaseerd en aan mijn beste vriendin, die naast me zat toen ik de eerste bladzijde schreef. Dat was – toeval bestaat niet – tijdens de les Geschiedenis...

Schrijver: Godelieve Boselie

Coverontwerp: Mijnbestseller BV (foto: Godelieve Boselie)

ISBN: 9789461930019

Derde druk

Uitgegeven via: limburger.nl/mijnboek

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Godelieve Boselie

Hoofdstuk 1

Isa kwam bij haar lokaal aanlopen en praatte zichzelf moed in toen ze haar eerste, echte, eigen leerlingen zag staan. Ze dacht terug aan haar gesprekken met Lucy, toen ze zelf nog op school had gezeten. Lucy was niet echt vol vertrouwen geweest.

“Moet je je toch voorstellen dat jij straks zo de eerste keer een les in komt. Weet je wel zeker dat dit is wat je wil worden? Het is toch eigenlijk net als voor de leeuwen gegooid worden. Kijk nou naar hem,” ze knikte met haar gezicht naar de jongen die voor de klas stond en heel erg zijn best deed eruit te zien alsof hij het overwicht had.

“Dat is toch eigenlijk gewoon zielig? Je ziet nu al dat hij ons nooit onder controle gaat houden.” Bedenken dat het met die stagiair na een tijd toch ook goed was gekomen stelde haar wel een beetje gerust, terwijl de leerlingen achter haar aan naar binnen druppelden. Al die gezichten.. en dit was pas haar eerste klas!

Ze ademde een paar keer diep in en uit, in een poging zichzelf een beetje gerust te stellen, maar alles wat ze daarmee bereikte, was dat de dichtstbijzijnde leerling haar even vreemd aankeek. Oké, nu gewoon haar eigen lijstje in de gaten houden. Niet stotteren of friemelen, niet met haar kinderstemmetje of te snel praten en zo gewoon mogelijk klinken.

Ze trok haar truitje nog eens recht en duwde een weerbarstige pluk haar terug achter haar oor. Ze keek alle gezichten eens langs en prentte zich die alvast in, terwijl ze probeerde voor zichzelf een beeld van de groep te schetsen, net zoals de klas in zijn geheel zich nu een beeld van haar aan het vormen was. Ze vulden de klas van achteren naar voren, zoals de meeste klassen, maar twee meiden gingen vooraan zitten, met een lege rij ertussen, alsof ze bewust afstand creëerden, alsof ze niet geassocieerd wilden worden met de rest van de klas.

Ze keek verder en zag nu de typische voortrekkers, waarvan eentje luidkeels over haar vakantie zat te vertellen. Ze zat op haar tafeltje met haar rug naar Isa toe en daagde haar dus al meteen stilzwijgend uit. Isa twijfelde wat ze zou doen, maar besloot dat ze er nog niks over zou zeggen.

Iedereen zat intussen en ook al waren er meer mensen aan het praten, het merendeel van de klas leek naar die meid te luisteren. Overigens niet allemaal in aanbidding zoals de jongens wel leken te

doen, een paar meiden zaten demonstratief met hun ruggen naar haar toe.

Een meisje met lang zwart haar en grote, donkere ogen viel Isa op. Ze probeerde ogenschijnlijk de aandacht te trekken van een meisje met een blonde vlecht die aan Isa's kant van de klas zat, maar wilde zo te zien niet roepen. Isa seinde naar de blondine dat ze eens om moest kijken en de latina (want wat kon ze anders zijn met die ogen?) keek Isa even aan met een schattend lachje voor ze met haar ogen rolde naar de blondine die hierop een grinnik probeerde te onderdrukken.

De leading lady leek het gemerkt te hebben want die wierp een ijzige blik op de blondine die meteen van kleur verschoot. Isa nam gebruik van de gevallen stilte door op te staan en naar het bord te lopen. Ze besloot dat ze er goed aan had gedaan niet door geschreeuw te proberen haar te overstemmen, dat was haar toch nooit gelukt en nu had ze toch nog de volledige aandacht. Isa schreef haar naam op het bord, terwijl ze zei:

“Ik ben Isa van Laren en ik ga jullie dit jaar geschiedenis geven. Ik zal eerst iets over mezelf vertellen, daarna verwacht ik van jullie hetzelfde. Dat zal het makkelijker maken voor mij om jullie namen te onthouden. Trouwens, daarvoor zal ik...”

Hier werd ze onderbroken doordat iemand op de deur klopte en hem in één weg door opengooide. Isa keek in de blauwste ogen die ze ooit had gezien in een open gezicht met een rode blos van het harde fietsen. Hij lachte verontschuldigend waardoor er een kuiltje in zijn wang verscheen. Zijn donkere haar hing slordig over zijn voorhoofd, net niet in zijn dikke wimpers. Hij was... perfect. Oei. Oké, dat kon problemen opleveren.

Goud, besloot hij. Haar ogen waren goud. Hij had het proberen te bedenken van het moment dat hij binnenstormde. Hij had haar niet verwacht. Natuurlijk wist hij dat ze een nieuwe voor geschiedenis hadden, want hij had haar afkorting niet herkent: VAL. Hij zag op het bord dat het stond voor Van Laren. VAN zou wel al bezet zijn geweest. Hij had alleen gedacht dat zij... nou ja dat zij een hij zou zijn. Hij had nooit een vrouwelijke leraar gehad voor geschiedenis en had er niet bij stilgestaan dat het überhaupt zou kunnen. Ze had rossig blonde krullen die ze in een staart bijeen had geduwd. Ze leek permanent ruzie te hebben met een pluk, die ze telkens terug achter haar oor duwde.

Ze leek uiterlijk compleet kalm terwijl ze vertelde dat dit haar eerste jaar als lerares was, welke opleiding ze had gedaan en dat ze een broer had, maar David zag dat ze telkens haar scheefgezakte truitje rechtrok en dat ze met de vingers van haar rechterhand speelde. Blijkbaar was ze geen lerares in de categorie “stil achter het bureau zitten” want ze wandelde telkens heen en weer en benadrukte soms een woord met een theatraal gebaartje.

Toen hij zo binnen was komen vallen had ze wel aardig gereageerd, door te vertellen dat ze zelf vroeger ook vaak te laat kwam en te zeggen dat hij er toch maar beter geen gewoonte van kon maken. Hij had even verontschuldigend geglimlacht, een tactiek die bij de meeste leraren wel werkte, maar zij leek zich er eerder ongemakkelijk onder te voelen.

Hij was naast Nore neergeploft en had even geknipogd naar Yana helemaal voorin de klas. Hij had Nore gevraagd wat hij had gemist. Dat bleek niet zoveel te zijn. De lerares wees nu naar Izzy en Noa, die zaten te kletsen, dat zij dan maar als eerste het woord moesten nemen. Noa stak meteen van wal. Natuurlijk, dacht David, wanneer niet? Ze vertelde over haar gezin en hobby's maar toen ze uiteindelijk ook over haar vriendje begon, zei de lerares dat dat nou niet echt de bedoeling was.

Izzy vertelde even over haar ouders, apart, zoals de lerares vast ook opviel, want ze vroeg niet door op die twee korte zinnestukjes. In plaats daarvan liet ze Izzy doorvertellen over paardrijden, haar grootste hobby. Het verbaasde David dat ze in die anderhalve minuut blijkbaar doorkreeg hoe het zat, of in ieder geval dat Izzy er niet over wilde praten. Izzy's vader was vreemdgegaan en nu waren haar ouders uit elkaar, maar ze waren niet gescheiden. Izzy praatte al drie maanden niet met haar vader. Een van de weinige dingen waar ze echt happy van werd, was paardrijden.

Na Izzy ging de lerares gewoon de rij langs, van voor naar achteren. Ze keek oprecht geïnteresseerd, wat bij de meeste leraren wel anders was. Ze was dan ook nieuw, misschien zou dat bij haar ook nog wel veranderen. Waarschijnlijk zelfs. David kende vrijwel geen oudere leraren die nog plezier leken te hebben in het lesgeven. De lerares kwam aan bij Kimberly en weer leek ze te merken dat ze niet te ver door moest vragen, wat ze bij alle anderen wel had gedaan.

Kims moeder was ziek, al wist niemand van de klas wat er precies met haar aan de hand was. Kim moest daardoor in ieder geval bijna het hele

huishouden doen. Daardoor was ze vaak moe op school en was ze eigenlijk altijd een beetje gestrest. Ze was echt heel slim, David wist toevallig dat ze het in de derde ontzettend goed had gedaan. In die periode had ze blijkbaar minder hoeven helpen, want hij kon zich ook een heel andere Kim herinneren van die tijd. Kalm en glimlachend: ze leek nu wel een schim van die persoon. Nu haalde ze al twee jaar alleen maar zesjes, zodat ze wel overging, maar er nooit echt lekker voor stond. Mevrouw van Laren, Isa, die naam paste veel beter bij haar... Isa had iedereen gevraagd hun naam op een plattegrond te schrijven, zodat ze makkelijker hun namen kon leren.

Ze kwam nu aan bij Jaz en Tristan op de achterste rij en kon een lachje niet onderdrukken toen ze Jaz' outfit zag. Om de een of andere reden leek hij te vinden dat hij zijn naam eer aan moest doen en hij droeg altijd lichtelijk foute kleren. Irritant genoeg kwam hij ermee weg, omdat hij knap genoeg was om het zich te permitteren. Bovendien zat hij in 'het' groepje, wat betekende dat hij zo'n beetje kon doen wat hij wilde. Vandaag had hij een strakke zwartleren broek aan (terwijl het zeker dertig graden was) en een openhangend wit shirt, dat bij zijn borst met touwtjes bij elkaar werd gehouden. Hij had een zonnebril op die hij, toen hij werd aangesproken, met een nonchalant gebaartje op zijn hoofd schoof.

Zijn blonde haar krulde erlangs en het moest voor Isa wel duidelijk zijn waarom hij aan de lopende band vriendinnetjes had. Bij deze gedachte stak er even een vonkje jaloezie op. David wilde niet dat ze naar Jaz keek. Voor hij dat gevoel echter bewust opgemerkt had was het alweer verdwenen.

Isa keek naar de knappe jongen, die rustig zat te vertellen over zijn ouders en jongere zusje. Jaz heette hij. Dat hij homo was, zag ze al in de eerste minuut van het gesprek. Niet uit de kast gokte ze, aan de verliefde blikken van een paar van de meiden te zien. Of hij zich er zelf wel bewust van was, wist ze niet, maar hij leek zich in ieder geval goed te voelen, dus eigenlijk maakte dat ook niks uit. Ze begon weer vooraan in de volgende rij. Nore en David stond er.

Ze keek op en ving Davids blik. Hij keek vreemd, bijna boos en ze besloot maar gewoon links te beginnen bij Nore. Hij was nonchalant gekleed, maar je kon niet goed zien of het echt een beetje armoedig was

of dat het hem gewoon niks kon schelen hoe hij eruitzag. Hij had een wit shirt aan zonder mouwen, maar dat was bij zijn hals een stukje ingescheurd en zijn kaki korte broek was bijna doorgeschuurd bij zijn ene knie en er was een stuk opgezet bij de andere. Zijn rossige haar was net iets te lang, waardoor het krulde in zijn nek en over zijn voorhoofd in zijn ogen hing. Zijn hele verschijning was dus niet echt verpletterend, maar hij had een aardig gezicht en een glimlach die harten stal. Isa mocht hem onmiddellijk en luisterde geïnteresseerd naar zijn verhaal.

Hij woonde alleen met zijn moeder, twee jongere broertjes en een baby zusje op een boerderij net buiten de stad. Zijn vader was op zee met een vrachtschip. Isa vroeg hem wanneer zijn vader de volgende keer thuiskwam en voor hoe lang hij wegging meestal. Toen hij zei dat zijn vader meestal drie tot vier maanden weg bleef keek hij nog neutraal, maar toen hij vertelde dat zijn vader over een week terugkwam, lichtte een gelukkige glimlach zijn hele gezicht op. Hij zou wel veel van zijn vader houden.

Dit besef deed haar aan haar eigen vader denken. Niet dat zij zo'n goede herinneringen aan haar vader had gehad op die leeftijd. Pa van Laren was veel te druk voor kinderen, zijn dochter zag hij pas staan als ze iets goeds deed. Bijvoorbeeld toen ze te horen kreeg dat ze naar het gymnasium mocht, dat moest iedereen ineens horen.

Haar broer Jake was daar niet echt blij mee geweest. Hij had toen op 3 Havo gezeten en haalde maar net voldoende, terwijl Isa met negens door de brugklas vloog. Hun vader had de dag dat ze hun rapport kregen alleen oog voor dat van haar gehad, hij had niet eens om dat van Jake gevraagd. De enige reden dat hij dat toch nog had bekeken was dat hun moeder tegen hem zei dat hij Jakes rapport was "vergeten". Jake had zich grootgehouden, maar Isa had toch wel gezien hoe teleurgesteld hij was. Hij had dat trimester bijna al zijn vakken opgehaald, door alles te geven. Echt alles, want hij had inmiddels bijna ruzie met zijn vrienden omdat hij niks meer met hen had gedaan. En nu werd er niet eens naar zijn punten gekeken, alleen naar die van Isa, die er niet eens voor hoefde te werken. Hij zei tegen hun moeder dat hij hoofdpijn had en even ging liggen en vertrok naar zijn kamer. Isa keek haar moeder aan en zag dat die zich er ook niet goed onder voelde, maar toch bleef ze naast Isa's vader op de bank zitten.

Isa liep hem een paar minuten later achterna en klopte zachtjes op zijn deur. Hij reageerde niet, maar Isa deed de deur open en keek om het hoekje. Jake lag op bed naar boven te staren, ze liep naar hem toe en ging naast hem op de rand van het bed zitten. Ze wist eigenlijk niet eens wat ze moest zeggen bedacht ze zich nu. Ze keek aarzelend naar hem en probeerde zijn gezicht te peilen, maar hij bleef voor zich uit kijken. Moest ze nou juist wel of juist niet over die rapporten beginnen? Misschien werd hij wel alleen maar bozer. Ze zag één traan over zijn wang lopen. Meteen hoefde ze niet meer na te denken.

“Schuif”, mompelde ze tegen hem en ging naast hem op het bed liggen met haar arm over zijn borst. Zo waren ze in slaap gevallen. Tot vandaag had ze nog geen idee wat haar broer van die avond vond. Ze hadden daarna net zoveel ruzietjes als van te voren. Over de computer of TV, of wie de tafel moest dekken, wie met de hond moest wandelen enzovoorts. Toch dacht ze dat het wel verschil had gemaakt in hun relatie nu, dat ze toen anders had gereageerd en had laten zien dat ze het niet eens was met hun vader. Zo wist hij de volgende keren dat zij het ook vervelend vond. Het was wel grappig dat haar relatie met Jake pas echt goed werd toen hij op kamers was gegaan.

David keek verbaasd naar het gezicht van Isa, terwijl de klas langzaam onrustig werd en begon te lachen. Waar zou ze aan staan te denken? Ze stond dromerig naar de grond te staren en Nore was midden in zijn verhaaltje over de boerderij gestopt en keek verward naar haar. Daarnet was ze juist geïnteresseerd aan het luisteren en ook door aan het vragen, zodat waarschijnlijk mensen in de klas zelfs dingen voor het eerst hoorden, ook al zaten ze al twee jaar samen. Nore schraapte zijn keel eens en Isa keek verstoord op.

“Mevrouw, gaat het?” Nore keek haar recht aan en Isa begon te blozen.

“Ja Nore, sorry hoor. Ik dacht even terug aan toen ik zo oud was als jullie.” Na deze opmerking begon een deel van de klas te lachen, terwijl een aantal meisjes vroeg hoe oud ze nu dan was. Ze zei dat ze dat wel ongeveer konden bedenken als ze goed hadden geluisterd in het begin.

“22 of 23”, zei David en Isa keek hem verrast aan.

“Inderdaad, net 23. Jij bent David, toch?” Ze sprak het op z'n Nederlands uit en hij verbeterde haar. “David mevrouw, zoals in het

Engels. Mijn vader is een Ier.” Ze vroeg hoe zijn ouders heetten en of hij broers en zussen had. Hij vertelde over zijn vader Ryan en zijn moeder Jen, over zijn zus Mary en over zijn jongere zusje Ella. Dat Mary haar studie archeologie volgend jaar af zou hebben omdat ze eerst een jaar geschiedenis had gedaan. Al die tijd bleef zijn been trillen en keek hij haar niet aan, omdat hij nerveus werd van haar directe blik.

Hij was wel heel erg onzeker, de hele tijd aan het trillen en hij ontweek haar blik. Toen hij het over zijn zus Mary had, ging er bij haar een lampje branden en ze vroeg hem of zijn achternaam O’Hara was. Hij keek verbaasd op en knikte. Nu hij haar aankeek, viel haar weer op hoe ongewoon zijn ogen waren. Als hij je aankeek, had je het gevoel dat hij door je heen keek. Ze voelde een kriebel in haar buik, maar dwong zichzelf dit te negeren.

“Ik heb bij Mary in het propedeusejaar geschiedenis gezeten. We zaten in dezelfde studiegroep; ik vond haar altijd erg aardig. Doe haar maar de groetjes van me”. David knikte en ze ging door naar de volgende persoon.

Ze luisterde naar het verhaaltje van de volgende. Als ze heel eerlijk was, interesseerde het haar niet echt, die meid trok haar gewoon compleet niet. Haar gezicht liet geen persoonlijkheid zien. Het meisje schuin achter haar, die had pas echt uitstraling, charisma. Net als de blondine voorin. Die was niet zozeer mooi, niet zoals het meisje met de lange zwarte haren, maar haar gezicht straalde een soort liefde, vriendelijkheid uit. Ze was warm en liefdevol en om dat te zien, hoefde je maar één minuutje te kijken. De meid met de donkere haren die straalde spirit uit, als een soort constante energie. Ze had sprankelende ogen en Isa dacht dat het tussen hen wel zou gaan. Je kon haar zo te zien ook maar beter te vriend houden. Ze had grote, donkere ogen en donker haar dat zelfs in het zonlicht nog de schijn wist te wekken zwart te zijn. Samen met haar gebruide huid, zag ze eruit of ze ergens in een Italiaans stadje thuis hoorde, zoals Orvieto, met al zijn steegjes.

Isa zag haar zo al heupwiegend lopen, gevolgd door het karakteristieke fluiten van de Italianen. Haar mond was prachtig donkerroze met een wulpse onderlip, die jongens bijna uitdaagde haar te zoenen. Ze was simpel gekleed in een valse spijkerbroek met een mouwloos wit shirtje, maar het wit stak prachtig af tegen haar gebruide

huid en de spijkerbroek liet haar figuurtje optimaal uitkomen. Ze was het type meisje waar alle andere jaloers op zijn, maar waar je met geen mogelijkheid een hekel aan kon hebben. Het was niet zo dat ze opschepte met haar schoonheid, of er gebruik van maakte, zo was ze gewoon. Isa had haar al een paar keer blikken zien wisselen met David en Nore en ging er voorzichtig vanuit dat David en zij iets hadden. Ineens maakte Noa een opmerking over iets dat werd verteld, maar Isa merkte beschaamd dat ze niet had opgelet, waardoor ze haar niet kon pareren en dus mogelijk een belangrijke nederlaag zou lijden in deze eerste les.

De vriendin van David redde echter de situatie door iets terug te zeggen op zo'n bijtend sarcastische toon, dat Noa in elkaar dook, iets wat ze niet helemaal wist te verbergen en alleen verergerde door haar kinderachtig een vuile blik toe te werpen. Isa was stiekem blij dat ze de opmerking niet had gehoord, het was altijd beter als een klas zoiets onderling afhandelde. Een van de voordelen van groepsdruk, besloot Isa, in zichzelf glimlachend. Je kon als leraar toch moeilijk gaan applaudisseren, hoe raak de opmerking dan ook was geweest. Noa had het schaamrood op haar kaken staan en keek nu strak naar de grond.

“En hoe heet jij?”, vroeg Isa aan het meisje voor haar. Ze keek Isa even schattend aan, alsof ze probeerde te peilen wat die vond van haar actie. Misschien dat Isa toch iets had laten merken met haar lichaamstaal, want ze kreeg plotseling een duizelingwekkende glimlach.

“Sienna, mevrouw”. Sienna... Die naam stond haar wel. “Sienna Puccini”. Isa vroeg haar of haar vader een Italiaan was en ze lachte alsof ze die vraag al veel te vaak had gekregen.

“Allebei mijn ouders komen uit Italië. Ik was zeven toen we hier kwamen wonen.” Ze vertelde haar verhaaltje en Isa kon haar lachen niet inhouden. Nu Sienna praatte, was ze zo typisch een Italiaanse, dat Isa het niet meer had hoeven vragen. Niet door een accent, want dat had ze niet, maar door haar manier van praten, waar haar hele lichaam deel van uit maakte, niet alleen haar gezicht zoals bij Nederlanders. Haar handen lagen geen moment stil en fladderden het ene moment rond om de seconde erna weer met een strakke lijn iets belangrijks te accentueren. Isa herkende haar eigen handen, in mindere mate geaffecteerd, door het verdunde bloed van haar Siciliaanse opa.

Als ze aan haar opa dacht werd ze altijd helemaal warm van binnen. Ook al had ze helemaal niks van zijn uiterlijk geërfd, hun karakters waren zo gelijk dat ze gekloond hadden kunnen zijn. Allebei zaten ze bij een feest liever ergens aan de zijkant om de boel te bekijken dan er echt tussen te staan. Ze waren ook beiden een beetje stil, maar niet verlegen (al was Isa dat wel heel erg geweest toen ze jonger was) en niet onopvallend, want als ze iets zeiden was het ook raak en mensen kwamen vaak praten over hun problemen omdat ze een goed inzicht hadden in bijna elke situatie. Isa had wel vaker gedacht dat haar opa's genen een generatie moesten hebben overgeslagen, want zoveel als zij op haar opa leek, zo weinig leek haar vader op hem.

Als ze bij haar familie op Sicilië was, hoorde ze verhalen over haar vader die ze nauwelijks kon geloven, over een man die ze in haar leven vrijwel nooit had mogen zien. Toch hadden ze thuis foto's staan, waar haar moeder zo ontzettend verliefd naar hem opkeek en ze beiden glimlachten, dat hij wel leuker moest zijn geweest. Hij leek zelf ook anders op de foto's, meer ontspannen en vriendelijk. Hij keek nu constant een beetje geërgerd, alsof die uitdrukking op zijn gezicht was getatoeëerd, met een frons tussen zijn wenkbrauwen. Op de foto's zagen ze er jong en verliefd uit, alsof ze met volle teugen genoten van het leven. Daar leek haar vader wel op opa, in ieder geval qua uiterlijk, vooral zijn warme glimlach.

Nadat Sienna klaar was met haar verhaaltje, ging Isa verder naar de volgende. Ze merkte dat de klas onrustig begon te worden en besloot niet meer door te vragen op hun verhaaltjes, alleen als ze het echt nodig vond. Zo ging ze een stuk sneller door de klas heen, alleen bij de blondine, waar ze de naam vreemd genoeg meteen weer van vergat, stond ze iets langer stil. Daarna vertelde ze nog even hoe geschiedenis in het eindexamenjaar precies in elkaar stak en wat ze allemaal gingen doen dit jaar. Isa keek op haar rooster en zag dat ze nog maar twee klassen les hoefde te geven vandaag, door de verkorte eerste lesdag. Toen ging de bel al en de leerlingen stroomden het lokaal uit. Haar eerste les zat erop.

Hoofdstuk 2

De eerste keer de lerarenkamer binnen gaan was doodeng. Ze kende niemand! Pas toen Isa, om zich een houding te geven, naar haar kluisje was gelopen zag ze Marion zitten, de aan de school verbonden psychologe. Op de vrouw van het sollicitatiegesprek na, waar Isa de naam alweer van kwijt was, was zij de enige bekende persoon omdat Isa een hele tijd met haar had staan kletsen toen haar gesprek te laat begon.

Opluchting verwarmde al haar verstijfde ledematen toen Marion opkeek en haar wenkte erbij te komen zitten. Isa liep naar de ronde tafel en ging op de enige vrije plek zitten. De vier andere personen aan tafel keken haar aan, op één na allemaal vriendelijk lachend. Marion stelde haar voor en vertelde dat ze gisteren was begonnen in de geschiedenissectie. Bij die woorden keek de man die als enige onvriendelijk had gekeken op.

“Echt waar? Hebben ze zo’n groentje gekozen?” Isa schrok, ze hoopte met heel haar hart dat dit niet een van haar collega’s was, dat beloofde niet veel goeds voor vanmiddag als ze de sectie ontmoette. Marion keek boos.

“Stel je toch niet zo aan. Dat is juist goed, een frisse wind in dat stoffige hok van jullie!” Isa’s hart zonk nog een paar centimeter dieper. De man stond op en liep weg, met een beledigde blik.

“Dat was echt een goede start hè... Zijn ze allemaal zo?” vroeg Isa met een flets glimlachje. De vrouw naast haar begon te lachen.

“Ik mag toch hopen van niet! Ik ben Aukje en ik geef ook geschiedenis.” Ze stak haar hand uit en vertelde ondertussen iets over de sectie.

“Die brompot was Jos Jacobs, onze sectieleider. Trek je maar niks van hem aan, dat doet niemand hier. Hij is waarschijnlijk gewoon met het verkeerde been uit bed gestapt. Hij is ontzettend koppig, maar je kan vaak ook echt met hem lachen, al straalde hij dat nu misschien niet uit. Onze andere collega zul je wel mogen, denk ik: Roel. Hij is niet helemaal in orde de laatste tijd, een beetje afwezig, maar het is een erg aardige knul. Jos’ reactie op hem was vrijwel gelijk aan die van daarnet.”

Aukje was al wat ouder, midden vijftig misschien, maar ze straalde een jeugdigheid uit die haar waarschijnlijk een geliefde lerares maakte. De

andere persoon bij hen aan tafel had tot nu toe niks gezegd en alleen Isa's reacties gepeild. Nu stak hij zijn hand uit.

“Ik ben Mike. Ik geef Engels en Natuurkunde hier.” Isa schudde hem de hand en keek in de vriendelijke bruine ogen, die niks leken te missen van wat er om hem heen gebeurde.

“Het spijt me, ik zou graag even echt kennis maken, maar er zit zo een klas op me te wachten.” Marion vertelde terwijl Mike wegliep dat hij waarschijnlijk een van de meest sociale en intelligente personen was op deze school, met een enorm inlevings- en invoelingsvermogen.

“Hij zou zo mijn baan over kunnen nemen als hij zou willen... en dat zul je mij niet gauw horen zeggen. Maar hij heeft al een extra taak hier, hij is officieus de psycholoog voor de leraren. Iedereen gaat naar Mike toe met zijn problemen. Hij heeft altijd tijd voor je en bijna altijd goede raad.” Isa vond dat hij intussen te goed begon te klinken om waar te zijn en zei dit ook. Aukje en Marion begonnen allebei te lachen en Aukje zei met een grijns:

“O maar hij heeft zeker een nadeel! Voor elke vrouw dan. Hij is homo en al jarenlang gelukkig samen met zijn vriend Tom.” Isa moest lachen en besloot dat ze in ieder geval al één collega had die ze aardig vond. Aukjes ogen leken een permanente twinkeling te hebben en werden omkranst door lachrimpeltjes. De kleur blauw deed Isa denken aan vakanties bij haar opa, met een lucht die net zo in-blauw was als de zee eronder, zodat je compleet omgeven werd door een azuren deken.

Van achter bezien kon ze met die grijze knot wel een kopie zijn van Sara, de vroegere paardrijdlerares van Isa, maar zij had zo'n stralend gezicht dat het als dag en nacht verschilde van het gesloten portret van Sara. Aukje droeg een simpele zwarte omslagjurk, die met een lint van zwart kant bijeen was getrokken om haar taille. Hoewel de jurk duidelijk was gekocht voor het gemak, stond hij haar perfect. Haar figuur kwam er mooi in uit en hij liet haar slanke kuiten vrij. Lage zwarte pumps gaven haar frêle verschijning net iets meer lengte. Ze droeg een simpel horloge aan haar linkerpols en aan de rechter twee dunne zilveren armbanden, die vrolijk tegen elkaar aan tinkelden als ze haar kop thee naar haar mond bracht. Een dunne gouden ring aan haar linkerhand verried haar getrouwde status. Na dit uur had Isa weer een les en daarna zou ze kennis maken met de sectie. Ze vroeg Aukje waar het sectiekantoor eigenlijk was, want ze herkende de cijfers niet die op haar blaadje

stonden. Aukje moest lachen en vroeg of de benaming 'kantoor' ook op het blaadje had gestaan. Het was eerder een veredeld hok. Ze pasten maar net met z'n vieren in het kamertje, samen met één kast en een vierkante tafel waar ze omheen konden zitten. De naam begon met een K omdat het in de kelder was, naast het minuscule archief.

"Wil je misschien samen lopen? Dan haal ik je op, dat is wel zo gezellig voor je. Bovendien heb ik dan de eer je voor te stellen aan Roel." Ze spraken af voor Isa's volgende lokaal. Het toeval wilde dat ze dat uur aansluitende lokalen hadden. De hele week zaten ze maar drie keer in dezelfde gang. Aukje had haar uitgelegd dat elke leraar dicht bij zijn sectiekantoor zat en ze vroeg hoe het dan kon dat zij verdeeld over de verschillende gangen les moest geven.

Aukje lachte even en begon uit te leggen dat dat ook waar was, maar dat er op hun gang een lokaal te weinig was. Normaal wisselden ze altijd door, dus elk uur was het een ander die ver moest lopen naar het overgebleven lokaal, ergens in het gebouw, maar als er een nieuwe leraar kwam, werd die gewoon verder van het kantoor ingeroosterd. Dat Isa nog drie keer wél in de sectiegang les gaf, kwam alleen omdat iemand anders dan tussenuur had en er ook niemand uit de naburige secties het lokaal opeiste.

"Het is dus een soort ontgroening? En hoe lang duurt dat dan?" Aan Aukjes gezicht zag ze dat dit geen vraag was met een prettig antwoord.

"Nou... totdat er een nieuw groentje is, denk ik. Dus Roel moet jou wel mogen, want jij hebt hem een plekje in de sectie bezorgd!" Ze leek even na te denken en keek alsof haar net iets te binnen schoot.

"Het klopt niet helemaal... Ik ben tien jaar lang de nieuwste geweest, maar ik heb zeker niet zo lang buiten de sectie gezeten."

Ze waren onder het kletsen samen naar hun lokaal gelopen en ontsloten ieder hun eigen deur voor de paar leerlingen die al braaf klaarstonden. Isa besloot dat ze Elise en Imke waarschijnlijk goed had ingeschat de eerste les toen ze apart waren gaan zitten, nu ze zag dat ze met z'n tweetjes op de leraar stonden te wachten. Ze vond dat ze toch een poging moest doen iets van een band met ze te kweken, ook al was haar eerste indruk negatief. Als lerares moest ze elke leerling ten slotte even belangrijk vinden, besloot ze. Ze nam dus afscheid van Aukje en liep zelf ook de klas in.

“Jullie waren toch Elise en Imke, of niet?” vroeg ze, terwijl ze elk van hen aankeek, toen ze hun namen zei. Ze knikten allebei, synchroon. Ze deden Isa denken aan zo’n puppy’s voor op het dashboard van auto’s.

“Wat waren jullie hobby’s ook al weer? Ik kon het niet allemaal onthouden gisteren.” De meiden antwoordden keurig om beurten, terwijl ze dingen noemden als piano, badminton en tekenles. Geen van beide straalde ook maar iets van enthousiasme uit over een van haar hobby’s. Triest, dacht Isa.

Ondertussen was het grootste deel van de klas al binnengekomen, op het groepje van Noa na, dat treiterig buiten de deur bleef staan. Isa schraapte haar keel en vroeg met luide stem of ze soms op een uitnodiging stonden te wachten. Verveeld keken een paar van hen op, maar de meesten negeerden haar volkomen.

Plots pakte het blonde meisje dat naast Noa zat het meisje naast zich bij de hand en trok haar mee het lokaal in. Als een kudde koeien liep de rest erachteraan. Isa wist niet goed of ze niet moest reageren om te laten zien dat dit de normale gang van zaken was, of dat ze het blonde meisje een dankbare blik moest toezenden.

Ze besloot tot het tweede, omdat ze zelf ook wel even bedankt had willen worden na zo’n actie. Het meisje glimlachte vriendelijk terug en omdat het Isa stoorde dat ze niet meer op haar naam kon komen, pakte ze de kaart erbij en ging alle namen nog eens langs terwijl de laatste leerlingen hun boeken op tafel pakten.

Izzy, wat vreemd dat net die naam haar was ontschoten, terwijl ze het bijbehorende verhaal zo kon vertellen. Uit wat Izzy verteld had - en dan met name de manier waarop - had Isa opgemaakt dat haar ouders gescheiden waren, of uit elkaar. Door het feit dat ze niet gewoon zei wat er was, ging Isa er vanuit dat het kortgeleden was gebeurd of zelfs nog gaande was. En Izzy gaf haar vader de schuld, wat bleek uit het ene zinnetje over hem, waarin ze alleen zijn beroep vertelde en het woord ‘bankier’ neerbuigend had uitgesproken.

Isa begon met haar les, maar Noa bleef vervelend doen en kletste er de hele tijd doorheen. Izzy keek Isa aan met een blik die zei: “Je lost het zelf maar op” en Isa schaamde zich dat ze überhaupt naar haar had gekeken voor hulp. Ze was toch niet voor niks lerares!

“Noa, doe je ook mee?” Noa keek op en staarde haar even hooghartig aan, voor ze zich in slow motion recht draaide op haar stoel. Isa ging

gewoon verder met haar les, maar kon het niet helpen het gevoel te hebben dat ze gezakt was voor een test. Toen Noa het na een kwartier waagde voor de zoveelste keer door de les heen te praten kon het Isa niks meer schelen hoe je zoiets hoorde aan te pakken of niet.

“Luister Noa, eerlijk gezegd kan het mij niks schelen of je oplet of niet, dan haal je toch gewoon een onvoldoende voor je PTA. Wat ik wel erg vind, is dat je de mensen om je heen en mij ook stoort en dat de rest dus ook minder zal gaan presteren. Ik neem aan dat ik je er niet aan hoeft te herinneren dat dit jullie eindexamenjaar is? Als jij graag een onvoldoende voor geschiedenis haalt, is dat helemaal aan jou, maar je houdt je stil, begrepen? Anders blijf je maar helemaal weg, dan schrijf ik gewoon een 1 op straks, heb ik meteen één werk minder om na te kijken.”

Noa was tijdens haar relaas steeds roder geworden en haar hooghartige grijns was verdwenen als sneeuw voor de zon. Isa vond dat ze haar zo wel genoeg gestraft had, het was ten slotte niet haar bedoeling om Noa te vernederen, dus ze draaide zich resoluut weer om en ging verder waar ze gebleven was. De rest van de les was de hele klas opvallend rustig en uit Noa's hoekje kwam helemaal geen geluid meer. Isa stopte toen ze op haar horloge zag dat het nog maar 5 minuutjes was tot de bel. Ze vond dat ze wel genoeg hadden gedaan voor vandaag en zei de leerlingen dat ze hun tassen konden inpakken en even rustig moesten wachten op de bel.

Ze staaarde uit het raam, terwijl er langzaam steeds meer geroezemoes ontstond. Na deze les snapte ze ineens waarom leraren zo vaak een burn-out of iets dergelijks hadden. Als ze vaker dit soort lessen moest draaien, kon ze beter een andere baan gaan zoeken, want dat hield ze niet vol. Ze keek even op toen de bel ging en begon haar tas in te pakken terwijl de klas langzaam leegstroomde. Ze schrok op toen ze plotseling merkte dat er iemand naast haar stond.

“David! Je liet me schrikken!” Ze zag hem lachen, met twinkelende ogen.

“Sorry, dat was niet mijn bedoeling. Ik wou alleen even zeggen dat ik Mary gisteren nog gesproken heb en dat ik u de hartelijke groeten terug moest doen.” Isa knikte en vroeg hoe het met haar ging.

“Goed, ze heeft blijkbaar een jongen ontmoet. Ze komen dit weekend samen naar huis om hem aan ons voor te stellen.” Isa moest lachen toen